

MANUEL MILIAN MESTRE

Per: PERE MARTÍ I ENRIC RIMBAU / Fotos: XAVIER GÓMEZ

"Vidal-Quadras no té dret de trencar el partit"

Manuel Milian i Mestre (Forcall, 1943), fundador del Partit Popular i un dels seus membres històrics, parlamentari a Madrid, trenca el silenci per parlar de la difícil situació de la seva formació a Catalunya.

Federico Jiménez Losantos diu que retirar la confiança a Aleix Vidal-Quadras, com fa la direcció del PP, és una "catàstrofe"...

—A mi em pareix una cosa força normal. Jo crec que el que passa ara a Aleix Vidal-Quadras és força normal i lògic, des del punt de vista de l'adequació als objectius de govern i de les prioritats de govern del Partit Popular.

—*Quin ha estat l'error de Vidal-Quadras?*

—Diria que els polítics pequem, a vegades, d'egòlatres, d'orgullosos i d'autosuficients. Jo crec que totes tres coses són pèssimes per a qualsevol polític que vulga triomfar en la vida i en la societat. Entenc que potser Aleix ha caigut en algun possible defecte d'aquests i que s'ha trobat amb alguna situació que no s'esperava.

—*Es cert que la decisió de rellevar-lo fou presa el mes de juny, abans de la polèmica conferència sobre el nacionalisme?*

—No ho sé. Jo el que et dic és que Aleix Vidal-Quadras ha fet un discurs constant, coherent i conseqüent, durant cinc anys. Aquest discurs, ell l'ha aplicat a la seua actuació política dins el partit de Catalunya. Tant és així que els qui han sostingut un discurs diferenciat del seu, han estat força maltractats. En el meu cas concret, aquests últims tres anys, des que jo vaig manifestar-me públicament, dient que no estava d'acord amb la política que ell feia a Catalunya, des d'aquest mateix moment dic, he estat relegat pel senyor Vidal-Quadras. Per tant, jo he de dir que ell ha estat una persona que ha aplicat el principi

dogmàtic —i molt dogmàtic— al partit, i d'una forma radical. Ara li apliquen, a ell, la disciplina que correspon al principi de prioritat absoluta d'un govern, que és el de mantenir la seua pròpia estabilitat i de complir els seus objectius. No em sembla il·lògic.

—*Encara que la direcció estatal li hagi retirat la confiança, sembla que Vidal-Quadras continua tenint el suport d'un nombre significatiu de quadres del partit a Catalunya.*

—Ho trobe d'una lògica evident, tot açò que ara passa. L'any 93 Vidal-Quadras va prendre unes posicions molt clares. Des del 93, les ha ratificades completament i ha fet una reestructuració de la militància. Vidal-Quadras ha incrementat la militància. Però, és clar, ha incrementat la militància més per la dreta que no per l'esquerra del Partit Popular. Amb això, té un acompanyament dintre el partit, que és molt vidal-quadrista i que pensa absolutament com ell.

Però ja fa dos o tres anys aquest servidor va dir al partit que hi hauria problemes, i ho va dir per escrit fins i tot... I bé, jo he estat maleït per haver fet de profeta. Que avui hi ha un grup que acompanya Vidal-Quadras? Sí, senyor, és veritat. Que aquest grup és

molt nombrós? Doncs jo diria que potser no tant com sembla.

—*Com interpreta el silenci de José M. Aznar sobre el cas?*

—Jo crec que José M. Aznar és el cap del govern, i que ell s'ha de preocupar de mantenir la coherència dintre l'estructura programàtica del govern. És

"Vidal-Quadras ha incrementat la militància. Però, és clar, ha incrementat la militància més per la dreta que no per l'esquerra. Amb això, té un acompanyament dintre el partit que pensa com ell".

XAVIER GÓMEZ

a dir, hi ha un secretari general, el senyor Álvarez Cascos, que és qui ja porta el partit, i hi ha persones com el senyor coordinador, Àngel Acebes, que és el responsable màxim, avui, del sistema operatiu intern del partit.

—*Tenint en compte aquest context, arriba en bon moment el congrés del partit, previst per a final d'aquest mes?*

—Jo crec que no. Aquesta polèmica es va agreujant molt, ha entrat en un terreny molt perillós, en un terreny que jo gairebé diria de discussió filosòfica del plantejament del partit, no solament d'estratègia. En aquest moment, hi ha dues solucions: o fer-ho tot molt ràpidament i resoldre-ho per la via ràpida i dràstica, o mantenir una certa laxitud i esperar que el temps permeta una sèrie de converses internes i que la gent, pacíficament i coordinadament, arribem a uns acords.

—*Els partidaris de Vidal-Quadras continuen treballant per presentar-lo com a candidat. Si no s'ajorna el congrés, hi ha risc de trencament?*

—Jo crec que, trencament, no n'hi haurà. I no n'hi haurà perquè veig que la gent té seny i, al final, reflexionarà. Jo crec sincerament que Vidal-Quadras no té dret de trencar el partit des del moment que foren el senyor Aznar i el partit els qui li vàrem donar el poder l'any 90. És evident que ell va venir, graciosament posat per la cúpula del partit. Llavors, no té raó moral per a enfrontar-se ara amb la cúpula.

—*És viable pensar en un congrés amb dues candidatures?*

—Seria una situació desagradable, després d'aquesta crisi que ha plantejat Vidal-Quadras. En aquest moment, considerant que ara governem Espanya, i que aquest és el punt prioritari, ací ha d'haver-hi una concordança de totes dues parts, i no pot haver-hi cap trifulga, i això per una causa molt simple: perquè pense que, en aquest moment, les raons de disciplina imposen seny i crec que la direcció nacional del partit té, clarament, raó.

—*Els partidaris de Vidal-Quadras asseguren que, sense ell, el PP serà un partit doblegat als interessos de CiU.*

—Nego absolutament aquesta afirmació. El senyor Vidal-Quadras, i algunes persones del seu entorn, més radicals que no ell mateix, tenen una obsessió amb Convergència. Convergència té el seu paper a fer, i nosaltres tenim el nostre. Marcar la diferència és molt fàcil. Marcar-la suaument, correctament i públicament és molt fàcil. Convertir-la en un ganivet contra l'altre és un altre problema.

—*Quines característiques hauria de reunir,*

doncs, el nou candidat a president del partit?

—Ha de reunir una condició fonamental d'home de partit que prioritze els interessos del col·lectiu i del partit per damunt els seus egoismes o interessos personals. No hauria de ser un senyor d'aparell, no un senyor gris, ni que simplement fera un treball d'oficina. Ha de ser una persona que sàpia anar a peu de fàbrica, en el camp, que sàpia entrar en els debats intel·lectuals i públics, un senyor que done un nivell i una alçada, però tocant en terra, eh!, i que treballi les bases del partit.

—*Entre els noms que més sonen, com els de Jacint Vilardaga, Josep Curto, Simó Pujol i Alberto Fernández Díaz, quin li sembla que té més possibilitats?*

—No he fet cap contacte durant tot el mes d'agost, i per tant no tinc cap coneixement de les intencions del partit sobre quina d'aquestes persones

té condicions o es troben en més bona posició. Jo només et puc dir que hi ha, tal vegada, persones millors que no són esmentades en aquesta llista, però no vull entrar a dir noms.

—*El fet que sigui Madrid qui posa o treu presidents del PP de Catalunya perfila una imatge de partit amb poca autonomia...*

—Sóc partidari de fer un ajornament del congrés i una reflexió profunda dintre el partit per evitar justament això. Per trencar tota sensació que vénen sempre de fora a imposar una solució.

—*El PP de Catalunya pot aspirar a tenir un estatut com el del PSC respecte al PSOE?*

—Aquest és el somni que tenim des del primer dia que es féu aquest partit

—*Més d'una vegada s'ha especulat amb la possibilitat, seguint el model de la dreta alemanya*

i bavaresa, que el PP reduís el seu paper a Catalunya i reforçés els seus vincles amb Unió Democràtica de Catalunya...

—Jo crec que ací hi ha una qüestió molt elemental: la nostra diferència amb Unió Democràtica és minsa. Aquesta diferència, jo crec, que en el context internacional, no és ben entesa, perquè Unió i nosaltres som en la mateixa internacional. La cosa lògica seria que ens coordinàrem d'una forma coherent, dins i fora d'ací. Dit això, és clar, ningú no pot exigir a ningú que s'acomode en una altra opció política; és a dir que cadascú ha de fer allò que crega convenient, i cadascú té la seua història. Però, potser a llarg terme, nosaltres podríem veure'ns condemnats a entendre'ns amb Convergència i Unió. Però crec que no s'han de forçar mai aquestes coses.

—*Es podria traslladar el pacte PP-CiU al Par-*

"El senyor Vidal-Quadras, i algunes persones del seu entorn, més radicals que no ell mateix, tenen una obsessió amb Convergència. Convergència té el seu paper a fer, i nosaltres tenim el nostre."

lament de Catalunya?

—Jo no hi tindria cap inconvenient. Jo no sóc en el Parlament de Catalunya, però, per tot el que sent dir als meus companys de partit, no crec que hi tinguin cap inconvenient. La prova n'és que fins i tot Vidal-Quadras ho ha demanat insistentment algunes voltes.

—*Quin balanç fa del funcionament del pacte entre el Partit Popular i Convergència i Unió en l'àmbit de l'estat?*

—Crec que és positiu. Ací s'ha donat un fet vertaderament important i històric: el centre-dreta nacional espanyol s'ha entès amb el centre-dreta català. Per mi, és un primer pas vertaderament important. Les coses es resolen per dos camins; l'un és el de les bufetades, i l'altre el de la civilització, des de la transacció, des d'un mercantilisme, en el bon sentit de la paraula. Mai des de l'agressió i de l'enfrontament, perquè crea divisions i grans problemes difícils de resoldre, i a voltes han de passar generacions. Tenim l'exemple basc, per no anar tan lluny, per veure

el que pot passar. Des d'aquest punt de vista, és molt positiu el que ha fet el Partit Popular amb Convergència i Unió, i els efectes de governació del país jo crec que són a la vista: hi ha un intent molt gran de controlar la inflació, de controlar la despesa, es mira d'arribar als paràmetres de la concordança de Maastricht. Evidentment, un partit polític com Convergència, que apuntala el PP, o com el Partit Nacionalista Basc, que també l'apuntala, fa més efecte de solidesa nacional (aquí amplifiqui el concepte "nacional"), que si només actuara el Partit Popular, o el PSOE. Jo faig una valoració molt positiva del que hi ha hagut fins ara en el govern d'Espanya.

—*La inflexió que ha fet el PP en matèria autonòmica és un canvi conjuntural o obeeix a raons més fonades?*

—Hi ha un principi que diu que la funció crea

—*Fins a quin punt la pressió de CiU ha dut un canvi d'opinió en la direcció del PP?*

—*Jo no tinc la més mínima —repeteix: la més mínima— notícia, ni impressió, ni sensació que convergència haja fet absolutament res en aquesta crisi. Aquest és el gran pretext argumental del senyor Vidal-Quadras. És una fal·làcia. I ell juga amb aquesta fal·làcia per justificar el que fa.*

—*Tornant a les declaracions de Vidal-Quadras, quina opinió li mereixen les reaccions de solidaritat de destacats dirigents del PSC com ara Sala, Montilla o Maragall, o de gent com Francesc Frutos del PCE?*

—Jo entenc que els elogis que es puguin fer des de fora són enverinats; que busquen fomentar el conflicte intern i subratllar el punt nexal en el qual Vidal-Quadras pot tenir un agarrament per a argumentar amb solidesa. Si li subratllen aquest punt és que van amb tota la mala intenció del món. Es tirar més carn a la fera. I quan això ve del terreny de l'adversari polític, acostuma a tenir segones intencions.

—*Hi ha censura a Catalunya?*

—No, jo no l'he sentida mai. Que la gent tinga més o menys por de dir les coses..., però jo he dit sempre el que m'ha donat la gana.

l'òrgan. En aquest cas, de la necessitat neix l'entesa. A partir d'ací poden eixir moltes coses, totes elles positives. Sempre seran coses múltiples, gradualistes, però sempre positives. A part, les persones que hi intervenen, tant del Partit Popular com de Convergència i Unió, són gent molt intel·ligent i políticament molt preparada.

Per això mateix, José M. Aznar no pot permetre unes discrepàncies ideològiques en el PP de Catalunya que posen en perill aquest gran objectiu nacional.

—*Els primers mesos de govern popular han estat polèmics i es preveu una tardor calenta.*

—Conflictiva, no ho sé, però que hi ha molts temes damunt la taula, sí, i importants. Hi ha el problema dels famosos papers del CESID, que la gent no vol entendre, que s'ha d'entendre ràpidament i oblidar el tema, per garantir la seguretat i la credibilitat dels serveis d'intel·ligència. Hi ha el problema dels convenis laborals, de les privatitzacions, d'un pressupost restrictiu, de les inversions.

XAVIER GÓMEZ

